

החושפות האנוסות

על כבר הכינה הצעת החלטה התובעת בייטול הסכם המסגרת מעיקרו, ואילו מפ"ם, שבלעדיה אין למערכת רוב בוועדה הפועל, תובעת תוספת יוקר של שישה אחוזים לפחות, נוסף על העלאות השכר הכלולות בהסכם המסגרת.

פיטורין — כן. פיצויים — לא.

בעלי עזית — הקפיטליסטים החשובים הללו, מנצלי המוני הפועלים — לא היו מעזים לעולם לעשות דבר כזה. אולם אנשי ההסתדרות — כאשר דבר הופכים ב"עצמם למעבידים — מעזים גם מעזים. הנחלת דבר — מפעל הסדרות, ש"נועד להפיץ את דברה בארץ — מרשה לעצמה לפטר עובדת בגלל צימצומים — בלי פיצויים.

צי"באפ. להגנתה של הנחלת דבר יש לומר, שלאמיתו של דבר הצימצומים היו רק תירוץ טפל, והעובדת בה מדובר פוטר רה כנקמה פוליטית. משום כך, גם הסירוב לשלם את פיצוייה הינו חלק מהנקמה. התוצאה: בימים אלה, עובר המאבק ל"בית-המשפט, ודבר, עיתון הסדרות פוטר ל"י ישראל, ייחבע לדיון על שפיטר עובדת ללא פיצויים.

את הוועדה על פיטוריה קיבלה ליויה רוקח — סופרת דבר ברומא — במרץ ה"שנה, אחרי 11 שנות עבודה בעיתון. ל"כתבת, כמו לשאר עובדי דבר, לא היה ספק בסיבה: ליויה פוטר בגלל דעור תיה השמאלנית. ספציפית: בגלל כתבה שלה שהשפעה את קשרי-הידידות בין הצמרת הישראלית לחוגים פאשיסטיים באיטליה. (דברים מוזרים בבית דבר, העולם הזה 1807).

התארגנות. הצימצומים, שהוכרו במכתב הפיטורין כסיבה לפיטורין, הם תכנון, עד היום, בליויה בלבד. כתוצאה מכך, התארגנו ידידי הרבים — עיתונאים — ביניהם אנשי דבר עצמם, שאינם מאמינים בכנותם של נימוקי ההנהלה — אנשי תרבות ואמנות, בראשם יעקוב ארי מן, גם אגודת העיתונאים מטפלת בנושא. אולם, המיבחן הקרוב ביותר יהיה דו"ר קא במישור המשפטי. מתברר שהמגעים הממושכים בין עורך-דינה של ליויה, צבי פורמק, לבין מנהל דבר, גדעון נאמן, עלו על שרטון. בפגישה שקיים עורך-הדין עם אנשי דבר, הגיעו הצדדים לסיכום כי עניין הפיצויים, אולם נראה שמישהו או מישהי בדבר החליט למצות את הדין עד הסוף עם המורדת, והורה להפסיק מייד את תשלום משכורתה, ולבטל את ההסכם בעליפה בדבר הפיצויים.

"יהיה זה יום עצוב אם חנה זמר תצליח לסלק את ליויה רוקח — ועוד בלי פיצויים", אמר אחד העיתונאים הוותיקים של בית דבר.

הילד איננו. כשנתבקשה להגיב על כך, טענה עורכת דבר שאין היא בקיאה בנושא הפיצויים שצריכה ליויה לקבל, וכי מנהל העיתון, גדעון נאמן, מסתב בעניין, תגובתו של נאמן, שלא נותר לו למי לזרוק את הכדור: לאחר ששמע את השאלה, ביקש לחזור ולהתקשר אליו כעבור חמש דקות. מאז, לא ניתן לאיתור. תגובתו של דובר ההסתדרות, לה שייך דבר: "ההסתדרות אינה מטפלת בעניין, כל ענייני העיתונאים מתבררים באגודת העיתונאים".

צה"ל

הסרן נגד צה"ל — סיבוב שני

נהג הפיאט 124 היה גבר לא נורמלי: הוא לא הסתפק בכך שעקף את מכונית הווקסהול שלפניו בעליה, כשהוא חותך קו לבן — אלא החל משתעשע עם ה"ווקסהול, חוסס את דרכה פעם מימין, פעם משמאל, כשהוא מלווה את הפגנת גבריותו בתנועות יד חדי-משמעות. נהג הפיאט — שוהה מאוחר יותר כאחד נחום ראודר — גמר להיות גיבור כאשר נאלץ לעצור אחרי שיירה שהתעכבה בכביש. נהג הווקסהול, שעצר אחריו, ירד ממכוניתו, קרב לפיאט. ראודר מיהר לנעול מבפנים את דלתו תיו וחלונותיו, נשאר מאחוריהם, המשיך ללגלג על נהג הווקסהול בתנועות גסות. (המשך בעמוד 23)

העובד יפיל אותה, הכריו המזכ"ל. בן-הארון דיבר כמובן על הממלה הישמרנית הבריטית, הנמצאת עתה בעימות ישיר עם האיגודים המקצועיים ומפלגת העבודה הבריטית.

ללא מיכשולים. ליעהק בן-הארון אין מעצורים של יושר אינטלקטואלי, כי שהוא מגנה את הממשלה הישמרנית הישמרנית על חוקים תאומים לאלה שנתקב" לו בכנסת הישראלית — בין היתר, ב"קולו שלו עצמו. אין לו גם שום מעצור נפשי או אינטלקטואלי אחר, כשהוא מקבל בלישכתו את המלחין המהפכן היווני תי-אודורקיס, מצטלם איתו ומברך אותו להציח בהמאבקו לשיחרור ארצו מעול השלטון הרוזני. כל זאת, בשעה שבן-הארון הוא חבר במפלגה, שחבריה בממשלה החליטו על הסגרתו של פליט פוליטי יו"ני, שנמלט לחיפה, לידי סוכני הבולשת היוונית, שרצחו אותו מאוחר יותר בלב"י, מול הנמל הישראלי.

מחכים בקרן זווית. השבוע המשיך מוכיר ההסתדרות במסע-הצלב שלו, ש"יותר ויותר חברים במפלגתו שלו בטוחים כי הוא מכוון להבטיח לעצמו את מקומו בין המועמדים לראשות הממשלה: הוא הגשים את איומו להשביט את קונצרו עליו, שבראשו עומד נשיא התאחדות בעלי התעשייה מרק מושביץ. בעת ועונה אחת יצא בן-הארון להתקפת-מחץ נגד אשר ידליו, חברו בוועדה המרכזת ומזכ"ל חברת העובדים — גוף שהיו"ר שלו הוא לא אחר מיצחק בן-הארון עצמו.

לא היה זה מקרה בלבד שהשבת עלית וההתקפה על ה"ידיילנים" באו בזה אחר זה. מושביץ הוא שותף לחברת העובדים במפעל אגן — ושותפות זו היא ל"צנינים בעיני בן-הארון. המזכ"ל רואה ב"ידליו את שליחו של יריבו הגדול ביותר — פנחס ספיר.

זהו זה ידליו שזימן לבן-הארון את התירוף להתקפה, כשהאשים את ההסתדרות ואת בן-הארון בהעדרת האינטרס סים המקצועיים על פני "הקמת משק היפועלים", ובכך שההסתדרות איבדה את



בן-הארון מנגה עת לתקוף, ועת לתקוף

רגישותה, דואגת פחות לתפוקה ולמיבנה המשק ויותר לתוספות שכר לעובדים. "עימות חזיתי", אך גם אמן ההתקפת פות והנסיגות יחזק בן-הארון עתיד להיחזק ביום החמישי השבוע לקרן-זווית, כשרבים מחבריו ימתינו לראות כיצד יתחזק שוב פעם מהכרעה סופית.

במושב הוועדה-הפועל שנקרא לסוף הישבוע, יצטרך בן-הארון להציע אם להמשיך בקיומו של הסכם-המסגרת — המרשה תוספת שכר של לא יותר מאשר שלושה אחוזים השנה ושלושה אחוזים בשנה הבאה — או להכריז על ביטולו. ביטול הסכם המסגרת — עליו חתם בן-הארון עצמו — יביא לדעת הכל, לעימות חזיתי ישיר בין בן-הארון לבין פנחס ספיר, ולקרע גלוי במפלגת העבודה. בן-הארון יכול כמובן להסתפק בתביעה ל"תוספת יוקר מתאימה, נוסף על הסכם הישמרנית, אך במקרה כזה, מונחת לפניו אזהרתו של ספיר כי האוצר יעלה מייד את המיסים. סיעת העולם הזה-כוח הדש בוועדה-הפיר

(המשך מעמוד 15) בפגישה עם "צוותי החשיבה" של מיפלגת העבודה.

מאחורי שם מנופח זה, מסתתר אפס. מדי פעם, לפני ועידה או בחירות, זקוקה המיפלגה ל"מצע", שאיש אינו מתייחס אליו רצינית. הצוותים, בראשותו של איש רפ"י גד יעקובי, נועדו למלא חלל זה.

דין, שאינו אוהב לעסוק בכבל"ת, נזר הג החרימ מוסד זה. הפעם הופיע לשתע, כדי להשמיע הכרזה מופצצת.

תוכנה: צוותי-החשיבה עוסקים בדברים של מה-יבך, תחת להתמודד עם בעיית העיקרית של המדינה: 1.3 מיליון הערבים הנמצאים עתה תחת שליטת ישראל. מה צריך להיות מצבם מבחינת המשק, העבודה בישראל וכו'?

דין לא הסתיר את כוונתו: לבצע סיי פוטר-למעשה, על-ידי "שילוב" ערבים אלה בישראל. הוא הבהיר לחלוטין כי הלכן יישארו תחת שילטון ישראל לנצח, ולכן יש להסדיר כל מעמד התכרתי והאזרחי בצורה זו או אחרת, מבלי לתת להם מעמד מדיני כל שהוא.

סכין אחת. היתה זאת תקיעת סכין בגבה של גולדה מאיר, שנעדרה מן הפגישה בגלל מחלה.

כי רק יומיים לפני כן הכריזה גולדה בפגישה שנועדה להיות דרמטית, כי יש ראל קוראת למשאומתן ישרי, שנושאו העיקרי יהיה, כמובן, גורל אותם השטחים אשר דין כבר סיפח אותם ברוחו. אמנם, אין ספק שגולדה חושבת כמו דיין שהשטחים לא יוחזרו לעולם, אולם כדי לסבר את אוזני העולם, עליה לקיים את האגדה כאילו היא מוכנה להחזירם בכל רגע. הצהרת דיין רוקנה את הצהרת גולדה מתוכנה.

עוד סכין. כאילו לא היה די בכך, חזר דיין למחרת היום ונעץ בגבה של גולדה סכין נוספת.

בהופיעו בפני מוסד אחר של מיפלגת העבודה, שוב בהעדר גולדה החולה, דרש דיין להודיע לפני הבחירות כי הממשלה הבאה תשים קץ לטטאטוסקו בענייני דת, ותציע הצעות חדשות להסדר בעיות הדת והמדינה. בין השאר, רמז, יש להעמיד אולטימטום לרבינים: או שיפסקו לפי האינטרסים של השילטון (כמו בעניין הממזרים), או שהשילטון יצמצם את סמכויותיהם.

מכיוון שגולדה מאיר תצטרך להרכיב את הקואליציה הבאה, היתה הכרזה זו מוכיחה להערים קשיים על דרכה. הוצאת ה"מפד"ל מראש מן המישחק הקואליציוני היתה סבבילה את חופשי-התסרוך של הימין, ומעלה את מחיר שאר השותפים האפשריים — ל"ע והליברלים.

מכה עצמית. לשוא חיפשו הפרשינים המדופלמים את הכוונה שמאחורי הצי הרות אלה.

לא יכול להיות לדיין שום אינטרס לריב עם גולדה בשעה זו. גולדה שולטת כיום במפלגה ובממשלה שילטון מוחלט, ואין ספק שמגוי וגמור עימה לעמוד ב"ראש רשימת המערך לכנסת ובראש היממשלה הבאה.

יתר על כן: גם לדיין עצמו לא יכולה לצמוח תועלת מן ההתקפה על המפד"ל. ערך מנייתו במיפלגת-העבודה תלוי ב"כוח-החסיטה של האיום הנצחי שדיין יפירוש מן המיפלגה, ויקים קואליציה בהשרת תפנות נח"ל. הדתיים והימין של העבודה, הקמת מחסום בין דיין והדתיים נוגדת את כל מדיניותו עד כה, ובכלל זה שיחרור בחורי-הישיבה מגיוס צה"ל.

חדיבוק המסוכן. אם כן, איזה דיבוק נכנס בדין השבוע?

התשובה, לדעת כמה ממקורביו: דיבוק הפירסומת.

הסתדרות

איך יתחלק המזכ"ל הפעם?

מוכיר ההסתדרות יצחק בן-הארון גינה השבוע שוב: הפעם, את הממשלה, על שהולידה את חוק סיכסוכי-עבודה, האוסר על האיגודים המקצועיים לשבות. היות גינה את בית-המשפט על שלח לבית הדין הסוהר את מנהיגי השובתים, קבע של"ממשלה כזו, שהולכת ופועלים לביית-הסוהר מהמקומה בת-ידין מיוחדים לשיפוט ב"ענייני-עבודה — אין חוקים. העם

שתי נערות מבוזבזות ונפחדות יישבו בתא הנאשמים בבית-הדין ה"צבאי בצריפין, התבוננו בפיות פנורים ועיניים נוצצות אל עדשות המצלמות. לבור שות במכנסיים וחולצות הדוקות, כששפי תותיהן משוחות בשפתונים חיוורים ועינין הן מאופרות בכחול, נראו רימה טאנוס ותרז חלסה, כשתי עזרות-בית שנקלעו באקראי למרכז ההתענינות הציבורית. שתי הערביות, שנמנו בחודש מאי השנה על צוות המחבלים שחטף את מטוס טבנה, הטיסו ללוד ושם איים לפוצצו על נוסעיו אם לא יושחררו כמה מאות חבלנים הכלויים איים בישראל ויוטסו לקהיר, נראו רחוקות מאוד מהזוהר והילת האומץ שאפפו אותן מיד אחרי החטיפה. השתיים, שנאשמו ב"החזקת נשק וחמרי נפץ, הנחת פצצה ב"מטוס, איים לפוצצו וחברות בארגון בלתי-חוקי, חשפו מיד עם תחילת המשפט את



האב אביה של תרז חלסה מעכו, שהכריו תחילה כי אינו מכיר עוד בבתו, הסתיר את פניו בבית-המשפט מהצלמים, ניסה להכות אחד הצלמים.



אב ביח הדין אלפרן

קו ההגנה שלהן. "אינני אשמה", אמרה רימה, "אני מוכנה להסביר את עמדותי ומצבתי... הייתי מוכרחה לשאת נשק, לחזו עלי והכריחו אותי". תרז אמרה רק: "אינני אשמה". מי שחשב ששתי החוטפות תתגלגנה ל"לוחמת-חופש ותנינה להצדיק את מעשיהן הן בנימוקים אידיאולוגיים, התאכזבו. היתה זו מעין חזרה על משפט אוקאמוטו — אבל איזה הבל! בלי מתח, בלי תה"רגשות, בלי חידות והפתעות. אילו היו